

9 d'octubre, Dia Mundial de l'Ou

De Dalí a Fabergé: l'ou que va sortir de la cuina per entrar als museus, la pintura i el disseny

La Federació Avícola Catalana reivindica la presència de l'ou en la història de l'art amb motiu del Dia Mundial de l'Ou

De Dalí als ous de Fabergé, l'ou inspira artistes i creadors de tot el món, convertint-se en símbol, objecte artístic i font de creativitat

El tremp d'ou, els ous de cosir i icones del disseny com la Egg Chair d'Arne Jacobsen mostren les múltiples connexions entre l'ou i la creació artística

Barcelona, 9 d'octubre de 2026. – Què tenen en comú Salvador Dalí, els grans mestres de la pintura renaixentista, Carl Fabergé i un dels dissenys de mobiliari més famosos del segle XX? Tots, d'una manera o altra, han trobat en l'ou una font d'inspiració, una eina o directament una peça d'art.

Coincidint amb el Dia Mundial de l'Ou, que aquest any celebra el seu 30è aniversari, la Federació Avícola Catalana (FAC) posa el focus en una de les facetes menys conegudes d'aquest aliment: la seva extraordinària relació amb l'art i el disseny. El Dia Mundial de l'Ou se celebra cada segon divendres d'octubre des de 1996 i enguany tindrà lloc el divendres 9 d'octubre.

Perquè abans que l'ou arribés al plat, al rebost o a la nevera, ja havia entrat en la imaginació dels artistes. I ho ha fet de maneres molt diferents: com a símbol de vida i renaixement, com a matèria primera per pintar, com a objecte de joieria, com a eina per reparar roba o com a forma que ha inspirat alguns dels dissenys més reconeguts del món.

L'ou que va pintar el Renaixement

Un dels vincles més sorprenents entre l'ou i la història de l'art és literal: durant segles, els pintors van pintar amb ou. La tècnica, coneguda com a *tremp d'ou*, utilitza el rovell com a aglutinant dels pigments. Va ser una de les principals tècniques pictòriques des de l'edat mitjana fins al segle XV, especialment en la pintura sobre taula. El rovell permetia obtenir colors intensos i una pintura que s'assecava ràpidament.

Per tant, quan contemplem bona part de les obres de la pintura europea medieval i del primer Renaixement, l'ou no és només un element representat en el quadre: forma part

de la pròpia obra. El Metropolitan Museum of Art de Nova York explica que la tècnica consistia a barrejar pigments amb rovell d'ou i que el seu ús es remunta a l'antiguitat.

Entre els artistes que van treballar amb aquesta tècnica hi ha alguns dels grans noms de la pintura italiana. El més conegut és potser Sandro Botticelli, que va pintar *L'Anunciació* amb ou, barrejant rovell amb pigments. Però aquesta tradició arriba fins al segle XX, quan el pintor nord-americà Thomas Hart Benton va rebre ous com a part del pagament per la realització del seu cicle *America Today*, ja que utilitzava els rovells per preparar la seva pintura al tremp.

Dalí: posar un ou sobre una casa

Si hi ha un artista per al qual l'ou forma part de l'imaginari visual, aquest és Salvador Dalí. A Portlligat, la casa on l'artista català va viure i treballar durant dècades, els grans ous blancs que coronen el teulat es van convertir en una de les seves imatges més reconeixibles. La mateixa imatge va ser recuperada posteriorment per Dalí en la remodelació de la Torre Galatea de Figueres.

No és casual que l'ou aparegui repetidament en l'univers dalinià. La forma, associada tradicionalment al naixement, la vida i la renovació, encaixava amb l'imaginari surrealista de l'artista. Avui, els ous que coronen la Casa-Museu de Portlligat formen part indissociable de la imatge pública de l'espai i del paisatge dalinià de l'Empordà.

Per celebrar la primera exposició de Dalí a Barcelona, aquest passat mes de setembre es van instal·lar tres reproduccions gegants dels ous de la casa de Dalí a la Casa Amatller passeig de Gràcia.

De l'ou de gallina als ous de Fabergé

Potser cap altre exemple representa millor la transformació de l'ou en objecte artístic que els ous de Fabergé. Entre 1885 i 1916, Carl Fabergé i els seus tallers van crear 50 ous imperials per a la família Romanov, encarregats inicialment pel tsar Alexandre III i continuats posteriorment pel seu fill, Nicolau II. Cada peça combinava orfebreria, joieria, pintura, escultura i enginyeria per amagar al seu interior una sorpresa.

El primer ou imperial, creat el 1885, contenia una petita gallina d'or amb ulls de robí i, originalment, una miniatura de la corona imperial. L'ou deixava així de ser simplement un objecte quotidià per convertir-se en una peça artística d'orfebreria capaç d'amagar una història al seu interior.

Un ou també pot servir per cosir

La relació entre l'ou i la creativitat no es limita a les belles arts. Durant els segles XIX i XX, els anomenats ous de cosir formaven part de les eines habituals per reparar mitjons i altres peces de roba. L'objecte, generalment de fusta i amb forma d'ou, s'introduïa dins

del mitjà per mantenir el teixit tens i oferir una superfície ferma sobre la qual poder cosir i reparar el forat.

Alguns d'aquests estris van arribar a convertir-se en autèntics objectes artesanals, amb formes, materials i acabats molt elaborats. L'ou, en aquest cas, no era ni aliment ni motiu decoratiu: era una eina de creació i reparació.

De l'art al disseny: quan l'ou es converteix en una cadira

La forma de l'ou també ha inspirat el món del disseny industrial. Un dels exemples més coneguts és la *Egg Chair*, dissenyada per Arne Jacobsen el 1958 per al SAS Royal Hotel de Copenhaguen. La seva forma envoltant i orgànica es va convertir en una de les icones del disseny de mobiliari del segle XX.

La influència de l'ou arriba així fins al disseny contemporani: una forma natural, simple i reconeixible que pot transformar-se en arquitectura, mobiliari o objecte.

I encara hi ha més ous en l'art

L'ou ha estat un gran protagonista de la pintura surrealista. A més de Dalí, René Magritte el va convertir en un dels seus recursos visuals més desconcertants. A *Les Affinités électives* substitueix un ocell per un ou dins d'una gàbia, mentre que en altres obres juga amb la relació entre l'ou i la seva transformació en ocell.

I segles abans, l'ou ja apareixia carregat de simbolisme en la pintura religiosa europea. A la *Pala di Brera* de Piero della Francesca, un ou d'estruç penja sobre la figura de la Mare de Déu, convertint un element natural en un potent símbol dins de la composició.

De la pintura renaixentista al surrealisme, de la joieria imperial al disseny escandinau, l'ou ha estat molt més que un aliment representat en una obra d'art. Per això, aquest 9 d'octubre, la FAC proposa mirar l'ou des d'un altre punt de vista: el d'un objecte aparentment senzill que, al llarg de la història, ha despertat la creativitat d'artistes, artesans i dissenyadors de tot el món.

Perquè potser l'ou no és només una de les formes més antigues de la cuina. També és una de les formes més inspiradores de la cultura.

Sobre la FAC

La Federació Avícola Catalana (FAC) amb gairebé 50 anys de vida i més de 260 socis al llarg de tota la geografia catalana, representa al sector avícola davant l'Administració i davant la societat, promou i defensa la forma de producció segons els alts estàndards de qualitat de la Unió Europea.

Els socis de la FAC són empresaris, sigui quina sigui la seva personalitat jurídica, del sector avícola, el qual té una gran diversitat d'activitats i produccions que donen servei al que finalment serà l'obtenció dels aliments: ous i carn d'aviram.

Més informació: www.federacioavicola.org - Segueix-nos: **in**
